

разказва дѣ и какъ живѣе при дъщеря си, колко внучета има. — Па видишъ каква е моята сила, какъ се трудя. Жалко ми е за внучетата, па и колко сж харни да видишъ: никой тъй не ме причаква както тѣ — „Бабо, мила бабичко“, думатъ.

И бабата съвсѣмъ се разтѣжи.

— То се знае, дѣтинска му работа. Богъ съ него, рече тя къмъ момчето и се приготви да нарами чувала, но момчето бързо подскочи и каза:

— Бабо, дай, азъ ще го занеса. Пѣтътъ ми е натамъ.

Бабата поклати глава и сложи чувала върху гърба на момчето.

И вървятъ тѣ редомъ. Бабата забрави да поиска пари отъ Авдеича за ябълкитѣ. Авдеичъ застана на улицата и сѣ ги гледа и слуша какъ вървятъ и си приказватъ нѣщо. Изгуби ги отъ очи и послѣ се върна въ жилището си, подигна шилото отъ пода и отново се залови за работа. Поработи малко, но скоро забѣлѣза, че иглата почна да не получава вече въ дупкитѣ: обърна се и видѣ, че ламбитѣ на улицата свѣтятъ.

— Не може, трѣбва свѣщъ, помисли си той, запали ламбата и продължи да шие. Привърши единъ ботушъ, поразвъртѣ го, гледа го — хубавъ е. Остави инструментитѣ, смѣте изрезкитѣ, прибра четината, концитѣ, шилата, сложи ламбата на масата и зе Евангелието. Поиска да отвори тамъ, дѣто вчера бѣ поставилъ ивица сефтиянъ, но книгата се отвори на друго мѣсто. Отвори Евангелието, и туку си припомни вчерашния сънъ. И въ сѣщия моментъ му се стори, че слуша задъ себе си нѣкой да мърда, да ходи, Авдеичъ се обърна и що да види: тамъ въ тъмния жгълъ сѣкашъ хора стоятъ, но не може